

ת"פ 15827/01/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל קורנט

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15827-01-18 מדינת ישראל נ' קורנט

בפני
כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

מיכאל קורנט

הנאשם

באמצעות בא כוחו עו"ד אלכס רסקין

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

על פי הנקבע בהכרעת הדין, בתאריך 3.11.17 סמוך לשעה 12:45 בחיפה, במרכז זיו בנווה שאנן, בחניון הסופרפארם, החנה המתלונן, את רכבו, בחניה במקום.

הנאשם יצא מרכבו וטען בפני המתלונן, כי החנייה בה חנה המתלונן "שלו". בין השניים התפתח ויכוח, במהלכו תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין, באופן שדחף אותו אל תוך מכוניתו.

עקב כך, נפל המתלונן על גבו אל תוך הרכב, תוך שהוא נחבל בגבו ממעצור היד ברכבו, כן נחבל המתלונן בזרוע ידו הימנית מההגה ברכבו.

תסקיר שירות המבחן:

לבקשת הסניגור, הופנה הנאשם לשירות המבחן, על מנת להניח בפני בית המשפט את נסיבותיו האישיות וכן לבחון את שאלת הרשעתו, תוך שצוין בהחלטת בית המשפט, כי המלצות שירות המבחן אינן מחייבות את בית המשפט.

מתסקיר שירות המבחן, עולה כי מדובר בנאשם בן 50, נשוי ואב לשני ילדים בני 12 ו-18, ועובד למחייתו, כמנהל איכות תוכנה, בחברת "אלביט".

אשר לאירוע מושא ככתב האישום, מציין שירות המבחן, כי הנאשם לא קיבל אחריות על המעשה, וטען כי: "**המתלונן חנה במקום חנייה שלו**", הוא הסביר לקצינת המבחן, כי פנה אל המתלונן וביקש ממנו לפנות את החניה, ומשזה סירב קילל אותו, אך לא תקף אותו.

שירות המבחן העריך שהתנהגותו התוקפנית והאלימה של הנאשם, הייתה כתוצאה מקושי ביכולתו לווסת את רגשות העלבון שחווה באותה סיטואציה.

ההתרשמות של שירות המבחן היא שמדובר באדם שמתקשה ביכולת להכיל כעס וזעם, ועלול להגיב בסיטואציה דומה בעתיד, בתוקפנות ובאימפולסיביות, אך הסיכון להישנות עבירת אלימות מצידו הוא נמוך.

בסופו של יום, התלבט שירות המבחן בהמלצותיו. מחד, צוין כי מדובר באדם אשר תפקודו תקין, וזהו הליך פלילי ראשון. מאידך, מדובר במי שמתקשה להכיר במעשיו.

אשר להמלצה להימנע מהרשעה, צוין שירות המבחן, כי הנאשם לא הציג, מסמך כלשהו, המעיד כי הרשעה בדין, עלולה לפגוע בתעסוקתו בהווה או בעתיד.

שירות המבחן סיכם את תסקירו בהעדר המלצה לביטול ההרשעה.

לעניין העונש המליץ השירות, להטיל על הנאשם צו מבחן לשנה, במהלכה, ישולב הנאשם, בהליך טיפולי, וכן להטיל עליו פיצוי למתלונן, והתחייבות כספית מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה המלומד עמד בטיעונו, בכתב, על אופייה החמור של התקיפה שנעשתה במסגרתה תקף הנאשם את המתלונן, אדם מבוגר, וזאת סביב וויכוח על חנייה.

כן הדגיש, את החבלות שספג המתלונן כתוצאה מהתקיפה.

לגישת ב"כ המאשימה, מדובר בתופעה חמורה, שיש להדבירה באמצעות ענישה מרתיעה.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי מתחם העונש ההולם בענייננו, נע בין מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בפועל, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, יש להטיל עליו מאסר בפועל, ברף הבינוני של המתחם, לצד מאסר מותנה, פיצוי וקנס כספי.

אשר לעתירת הנאשם לביטול ההרשעה, טען ב"כ המאשימה, כי יש לדחות עתירה זאת, מאחר והנאשם לא הרים את הנטל המוטל עליו בהקשר זה.

מנגד, טען הסניגור המלומד לביטול ההרשעה, תוך שהוא מדגיש, כי מדובר במי ש"עובד כמהנדס באלביט, חברה בטחוניית במידה וההרשעה תישאר על כנה, הוא יאלץ להישאר ללא עבודה" (עמ' 26 שורות 18 - 19 לפרוטוקול).

כן הודגשה העובדה, כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, נורמטיבי, נשוי ואב לשניים, ונטען כי מדובר בעבירת אלימות ברף הנמוך, ולכן ביקש להקל בעונשו של הנאשם.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם עתר בדבריו לביטול הרשעתו, הוא טען, כי הדבר יכול לפגוע בעתידו, והוסיף: **"אם מאיזשהי סיבה אני מפורסר מאלביט, אף חברה בטחונות אחרת, לא תיקח אותי לעבודה"** (עמ' 29 שורה 27).

דין והכרעה עונשית:

שאלת אי הרשעה:

בטרם אפנה לקביעת עונשו של הנאשם, אפנה לבחון את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו.

הכלל הוא הרשעה, והחריג לכלל, הוא הימנעות מהרשעה, על פי הסמכות הנתונה לבית המשפט, מכח הוראות החוק הבאות:

סעיף 71א (ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע כדלקמן:

"מצא בימ"ש שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו..."

סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982 מוסיף וקובע:

"הרשיע בימ"ש את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה הינה חריגה אך אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים:

(א) סוג העבירה המאפשר, בנסיבות העניין, להימנע מהרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וכן,

(ב) השלכותיה של ההרשעה הינן חמורות ועלולות לפגוע בשיקום הנאשם.

הודגש בפסיקה, כי הימנעות מהרשעה, תיתכן רק במקרים חריגים, בהם הצטברות הנסיבות הנוגעות לנאשם ולעבירה שעבר, מצדיקות אי הטבעת חותם של קלון פלילי עליו (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ"י**, פ"ד נב (3) 337; ע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין אורטל נ' מ"י** (2014); רע"פ 2323/17 **פלוני נ' מ"י** (2017)).

ככלל, עבירות אלימות, אינן מתאימות להימנעות מהרשעה, נוכח אופי העבירה והערכים המוגנים שביסודה. עם זאת, בפסיקה נקבעו החריגים גם לצורך להימנע מהרשעה בעבירות אלימות, מקום בו קיימות נסיבות אישיות של הנאשם, המצדיקות זאת (ראו למשל: ת.פ. (י-ם) 45844-03-13 מ"י נ' אילוז, שם נמנע בימ"ש מהרשעה בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה; ת.פ. (י-ם) 48049-05-10 מ"י נ' גרום, שם נמנע בימ"ש מהרשעה בעבירה של תקיפה; ע"פ (ת"א) 70842-05 ארליך נ' מ"י, שם נמנע בימ"ש מהרשעה בעבירה של תקיפה; ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין פורטל נ' מ"י (2014), שם ביטל בימ"ש עליון הרשעתו של הנאשם שסייע לאחר מעשה לשניים ששדדו נהג מונית בכוונה למלטם מעונש).

השאלה היא, האם במקרה הפרטיקולארי שבפני בית המשפט, ביטול הרשעתו של הנאשם, הולמת וראויה בנסיבות ביצוע מעשה התקיפה שביצע הנאשם, וכפי שנפסק ע"י בית המשפט העליון: **"...על בית המשפט לבחון בראש ובראשונה את השאלה, האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה..."** (ע"פ 8528/12 ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל (2013)).

בנדוננו, מדובר בנאשם אשר תקף את המתלונן, אדם מבוגר ממנו, כבן 66, וכל זאת, סביב וויכוח על חנייה.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, הבחין המתלונן שמישהו רץ אחרי הרכב שלו, ניגש אליו, הוא יצא מהרכב, פתח את הדלת, לפתע אותו אחד (הנאשם), עמד מולו ואמר לו: **"זה החנייה שלי"**. המתלונן, בתגובה, טען שלא ידע זאת, והבהיר, כי הוא הגיע למקום לפרק זמן קצר.

הנאשם בתגובה, קילל את המתלונן בשפה הרוסית, ודחף אותו את המתלונן אשר עמד בפתח דלת הנהג. כתוצאה מכך, המתלונן נפל על הגב, אל תוך הרכב, על ידית בלם היד ונחבל בגב וביד (ראו: פסקה ראשונה עמ' 2 להכרעת הדין).

בהמשך הבהיר המתלונן, כי לאחר שהנאשם דחף אותו לרכב, הוא הסתגר ברכב, מפוחד, כאשר הנאשם בחוץ, מקיף את האוטו, ומביט אליו מהחלון. המתלונן לקח את הטלפון שלו, והתקשר בבהילות למשטרה, מסר את מספר הרכב, והמשטרה שיגרה למקום מגן דוד אדום, אשר הגיש לו טיפול רפואי (פסקה 2 להכרעת הדין).

בשלב הטיעונים לעונש, נשמע המתלונן שוב. הוא חזר על תיאור דברים דומים לאלה שתיאר בפני בית המשפט בעדותו במשפט. הוא הדגיש את הכאבים מהם סבל עקב החבלה, וציין, כי הוא לא סולח לנאשם ומבקש שהוא יקבל עונש, וציין, כי לו היה הנאשם מתנצל בעת האירוע היה סולח לו (עמ' 28, שורות 20 - 26).

אין צורך להכביר מילים, אודות החומרה היתרה שיש בעבירות אלימות. לא אחת נפסק על ידי בית המשפט העליון, כי על בתי המשפט להרים את תרומתם במלחמה נגד האלימות שפשתה במקומותינו, על כל צורותיה וגווניה, באמצעות ענישה מרתיעה, על מנת לבער נגע זה מן היסוד.

לדאבון הלב, בשנים האחרונות, התפתחה לה תופעת אלימות מסוג חדש - אלימות הנובעת בגין השימוש בדרך. נהגים מתעמתים, פיזית, לעיתים עד זוב דם, והכל בשל ויכוח על האופן בו האחר עשה שימוש בדרך.

ערכאות הערעור הבהירו, לא אחת, כי בשל העובדה שמדובר בתופעת אלימות חמורה ונפוצה, קם צורך בהחמרת הענישה, כלפי מי שנוהג באלימות במשתמש דרך אחר, עד כדי הטלת עונשי מאסר, במקרים המתאימים, תוך קבלת ערעורי המדינה על קולת העונש (ראו לדוגמא: בעפ"ג (ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' בלס** (2015), בו נדון אירוע כמעט זהה לנדוננו, הנאשם נדון בערעור שהתקבל על קולת העונש, לחודשיים מאסר בעבודות שירות; בעפ"ג (ת"א) 25844-06-14 **מדינת ישראל נ' דרעי** (2014), הנאשם נדון בערעור שהתקבל על קולת העונש, לשלושה חודשי מאסר בעבודות שירות; עפ"ג (ת"א) 13958-01-12 **בוזניצקי נ' מדינת ישראל** (2012), אושר עונש של ארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות).

עיננו הרואות, כי מדיניות הענישה הנוהגת בסוג זה של עבירות, לא זו בלבד שאינה "מדברת" על ביטול הרשעת נהג שהחליט בחמת זעם לתקוף משתמש דרך אחר, בשל סכסוך דרך, כזה או אחר, אלא שערכאות הערעור מדגישות את הצורך להכביד את היד בענישה, וזאת, יודגש, על אף, שלרוב, הנהגים האלימים הללו, הינם, בדרך כלל, אנשים מן השורה, נורמטיביים ונעדרי עבר פלילי.

זאת ועוד, הנאשם לא קיבל אחריות כלשהי על האירוע, הוא לא תפס עצמו כאלים. לשיטתו הושפל בסיטואציה הנדונה, וטען כי המתלונן, אדם מבוגר (66), ממנו, לא התייחס לדבריו, זלזל בו. לכן, התרגז וקילל אותו.

תסקיר שירות המבחן לא בא בהמלצה לביטול ההרשעה.

צוין בתסקיר, כי מדובר במי שמקשה בוויסות דחפים, והגם שמדובר באדם בעל עולם ערכים נורמטיבי ובעל יכולות, כמפורט בתסקיר, הרי שההתרשמות היא, כי במצבים בהם הוא חווה תחושות של חוסר אונים והשפלה או מתקשה בהכלת כעס וזעם "עלול להגיב בתוקפנות ואימפולסיביות", ולצד דברים אלה, קובע שירות המבחן, כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות אלימות בעתיד (עמ' 2 לתסקיר, פסקה רביעית).

בנסיבות אלה, סוג העבירה, נפיצותה, הצורך למגרה באמצעות ענישה מרתיעה, נסיבותיה, האבחנה המפורטת בתסקיר - לא יוכל בית המשפט להורות על ביטול ההרשעה.

יתרה מזאת, גם התנאי השני, שקבעה ההלכה הפסוקה, לביטול הרשעה, אף הוא לא מתקיים.

כפי שצוין, יש להוכיח כי השלכותיה של הרשעה הינן חמורות, ועלולות לפגוע בשיקום הנאשם. בעניין זה נפסק, כי: **"...יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד"** (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (2009); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**

(2014).

הנאשם לא צירף אסמכתא כלשהי, שבכוחה להוכיח, שנגרם לו/יגרום לו נזק מוחשי קונקרטי, גם שירות המבחן עמד על כך, וציין זאת.

האפשרות התיאורטית העולה מדבריו של הנאשם, כפי שצוטטו לעיל, וכפי שנטענו על ידי הסניגור, אין בה כדי למלא אחר דרישות הדין, ולפיכך, לא התמלא אף התנאי השני.

בנסיבות אלה, לקביעתי, לא התקיימו שני התנאים הקבועים בהלכת **כתב** המאפשרים את ביטול הרשעתו של הנאשם, ועל כן אני דוחה את הבקשה בזו.

מכאן, אפנה לבחון את השיקולים הצריכים לעניין הענישה.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

הנאשם פגע בשלמות גופו ובריאותו של המתלונן, עת תקף אותו, בכך שדחף אותו וגרם לו לחבלות בגופו.

העובדה שמדובר באדם מבוגר, אשר אינו בקו הבריאות, כפי שעלה מדבריו של המתלונן, מוסיפה ומעצימה את היקף הפגיעה שנגרמה כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

כפי שכבר צוין, בית המשפט העליון עמד על הצורך להדביר את נגע האלימות, תוך הדגשת הזכות של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף (ע"פ 3868/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (2009)).

הנאשם פגע בערכים מוגנים אלו, באופן ממשי, בכך שדחף אדם מבוגר, תוך וויכוח על חנייה.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות העניין, היא בינונית.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות, מאופיינת במנעד רחב, והינה תלויה נסיבות, כאשר אחד השיקולים לגזירת העונש הוא אופי האלימות והיקף הנזק שנגרם לקורבן העבירה:

רע"פ 7334/12 **מגידוב נ' מדינת ישראל** (2012) - בית המשפט העליון דחה את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שהיכה את הקורבן במכות אגרופ לראשו, בהמשך היכה אדם שני באגרופ בפניו.

על הנאשם שהיה אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי כספי.

רע"פ 4310/13 **שדה נ' מדינת ישראל** (2013) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות איומים ותקיפה סתם. הוא תקף במכת אגרוף את הקורבן, אחז בו בצווארו, ואמר לו שזה יומו האחרון. כמו כן, סטר לאחד העובדים, וחנק אחר. הוטלו עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, ערעוריו לבית המשפט המחוזי ולעליון נדחו.

רע"פ 1402/15 **אורי טלי נ' מדינת ישראל** (2015) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. באותו מקרה, לאחר תאונת דרכים, הוחלפו דברים בין המתלוננת לנאשם. המתלוננת חסמה את דרכו של רכב הנאשם לבל יסתלק מהמקום טרם הגעתה של המשטרה. הנאשם יצא מרכבו, תפס את זרועה של המתלוננת, הדף אותה לאחור. חתנה של המתלוננת, ניסה להפריד בין השניים, ונהדף אף הוא על ידי הנאשם. בית המשפט דחה את בקשת הנאשם להימנע מהרשעה, גזר עליו מאסר על תנאי, פיצוי וקנס למתלוננת. ערעורים שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

עפ"ג (ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' בלס** (2015) - הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם ביקש להחנות את רכבו במקום חנייה, אשר עמד להתפנות, המתלון אף הוא המתין לחנייה זו וביקש להחנות את רכבו באותו מקום. הנאשם יצא מרכבו, התכופף לעבר חלון המתלון, ובעוד האחרון יושב ברכבו, היכה אותו בפניו. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

עפ"ג (ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' בלס** (2015), נדון אירוע כמעט זהה לנדוננו. הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שתקף את המתלון (65), בשל העובדה שהמתלון "תפס" לו את החניה. הוא תקף את המתלון במכות בפנים, וגרם לתזוזת שיניו. בית משפט השלום הטיל עליו מאסר על תנאי קנס ופיצוי. עונשו הוחמר בערעור שהגיש המדינה. הוא נדון, בין היתר, לחודשיים מאסר בעבודות שירות.

עפ"ג (ת"א) 25844-06-14 **מדינת ישראל נ' דרעי** (2014), נדון והורשע נאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושיבוש הליכי משפט, לאחר שתקף את המתלון בגין סכסוך על חניה, במסגרתו תקף את המתלון, בשני אגרופים לפנים, וגרם לו לנפיחות בפנים, שטפי דם וחתכים בפנים, תוך שהוא מסתלק מהמקום על קטנוע ומקפל את לוחית הרישוי כדי שלא יזוהה. הנאשם נדון, בין היתר, לשלושה חודשי מאסר בעבודות שירות.

ת"פ (ראשל"צ) 15223-01-12 **מדינת ישראל נ' שלום אברהמי** (2013) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. התקיפה הייתה על רקע וויכוח בסופר מרקט. הנאשם היכה את הקורבן במכת אגרוף, הוטלו עליו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

ת"פ (רמלה) 47261-03-16 **מדינת ישראל נ' אליז פריינטי** (2019) - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. מדובר במקרה בו הגיע הנאשם ברכב לבית חולים, התקרב אל מחסום החנייה. למקום הגיעה עובדת של בית החולים, ודרשה מהנאשם לנסוע לאחור, ולגשת לעמדת התשלום. הנאשם יצא מהרכב, איים עליה, ותקף אותה. בית המשפט הטיל עליו 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

ת"פ (ק"ש) 3906-11-17 **תביעות מרום הגליל והגולן נ' יצחק לוי** (2017) - הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. באותו מקרה, ניגש הנאשם למתלון, שישב ברכבו, וביקש ממנו לכבות את המוזיקה ברכב, בטענה שהיא מפריעה לו והעירה אותו משנתו. המתלון סירב. בתגובה, תקף אותו הנאשם במכת אגרוף בפניו, ולאחר שהמתלון יצא מהרכב, דחף אותו הנאשם והפיל אותו לרצפה, ובהמשך המשיך לתקוף אותו. בית המשפט הטיל על

הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

ת"פ (ראשל"צ) 56595-01-13 **מדינת ישראל נ' אהרון** (2014) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שבמהלך וויכוח היכה הנאשם את המתלונן באמצעות צלחת בראשו. הוא נדון למאסר על תנאי, קנס, ושל"צ.

ת"פ (ת"א) 4051/09 **מדינת ישראל נ' לוי** - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. באותו מקרה, עבר הנאשם באמצעות רכבו, מעבר חצייה, תוך שלא איפשר חציית הולכי רגל במקום, בבטחה. באותה עת, עבר המתלונן במעבר חצייה, חבט ברכבו של הנאשם, הנאשם יצא מהרכב, פנה למתלונן ונגח בראשו. כתוצאה מכך, נגרמה למתלונן פציעה. הנאשם נדון ל-4 חודשי מאסר על תנאי.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

מעשיו של הנאשם ואופי התקיפה מפורט בהכרעת הדין, מהן עולה כי נסיבות ביצוע העבירה היו ספונטניות ולא אקט מתוכנן, כאשר הנאשם הוא המבצע היחיד.

הנאשם דחף את המתלונן שנפל לתוך הרכב בשל וויכוח פעוט על חניה, תוך שהמתלונן נחבל כפי שפורט לעיל.

מדובר בהתנהגות אלימה ומשולחת רסן.

מבלי לגרוע מחומרת התנהגותו המגונה של הנאשם, הפסיקה מבהירה, כי יש לבחון את אופי התקיפה והיקף הנזק שנגרם כתוצאה ממנה.

בנדוננו, מעשה התקיפה לא אופיין בהפגנת אלימות חמורה כמו מכות אגרופ, או תקיפה קשה אחרת, כמפורט בפסיקה דלעיל, שדנה במקרים דומים.

הנאשם דחף את המתלונן, שהינו, כאמור, אדם מבוגר, עקב וויכוח על חנייה, כאשר הנאשם הינו בחור צעיר יחסית, ביחס למתלונן המבוגר ממנו, וכן חזק פיזית ממנו, כפי שבית המשפט התרשם פיזית מהשניים.

הנזק שנגרם למתלונן, מבלי להמעיט חלילה בחומרתו, או בסבל שחווה המתלונן, היה קל יחסית, והתבטא בהמוטומות שנבעו מנפילתו של המתלונן אל תוך הרכב.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

על יסוד כל האמור, נקבע בזה מתחם עונש הולם, הנע בין מאסר על תנאי, ועד לשישה חודשי מאסר בפועל, שיכול שירוצו בעבודות שירות, קנס, ורכיב של פיצויים הולמים שישקפו מידה ראויה של כאב וסבל שחווה המתלונן.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין בפני בית המשפט תשתית ראייתית, המצדיקה חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה.

יצוין בהקשר זה, כי מתסקיר שירות המבחן, עולה כי הנאשם לא מגלה תובנות כלשהן, ביחס להתנהלותו פורצת הגבולות, ניכר מהאבחנה שערך שירות המבחן, כי מדובר במי שמתקשה לווסת את דחפיו, פועל באופן אימפולסיבי, וקיים סיכון מסוים, אם כי נמוך, להישנות המעשים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין):

הנאשם נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לשניים, מנהל אורח חיים נורמטיבי.

אין ספק שההרשעה עצמה, הינה, מבחינת הנאשם, עונש חמור בעל מאפיינים סטיגמטיים.

שירות המבחן אף עמד על כך שההליך המשפטי היווה גורם הרתעתי משמעותי עבור הנאשם, ועימת אותו עם השלכות מעשיו.

עוד עולה מהתסקיר, כי מדובר במי שעולם ערכיו נורמטיבי ביותר, אחראי, מחוייב, ולא קיימים באישיותו מאפיינים עברייניים, ונכון לעריכת התסקיר, הוא גילה מודעות ראשונית לגבי השלכות מעשיו, על הדרך הלא ראויה בה בחר לנהוג בסיטואציה הנתונה.

כן הומלץ בתסקיר לאור האבחנות שערך השירות לנאשם, לשלבו בהליך טיפולי, על מנת לתת לנאשם כלים להתמודדות עם כעס וסיטואציות דומות.

העונש המתאים (סעיף 40ד (2) לחוק העונשין):

בקובעי את העונש המתאים לנאשם נתתי דעתי למכלול השיקולים שלהלן:

- לערך החברתי שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם;
- למידת הפגיעה בו שהינה בינונית;
- למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה;
- לאופי התקיפה ונסיבותיה ומידת האשם שהפגין הנאשם באירוע;
- לתוצאותיה של התקיפה;
- לכלל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה;
- לנסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות האמור בתסקיר;

לאחר שקילת מכלול השיקולים נמצא לנכון לאמץ את עמדת שירות המבחן, ולהשית על הנאשם, עונש מאסר מותנה, קנס ופיצוי ראוי למתלונן. ההימנעות מהשתת מאסר ממש הינה בעיקר, בשל אופי התקיפה ותוצאותיה, אשר מבלי

לגרוע מחומרתן, אינן בדרגת חומרה גבוהה.

מיקום עונש המאסר במתחם העונש ההולם - לאור הנימוקים שפורטו לעיל, נמצא, כי הטלת עונש מאסר בפועל, אפילו אם ירוצה בעבודות שירות, אינו מידתי בנסיבות העניין. יחד עם זאת, ראוי

להטיל על הנאשם עונש מאסר בגין מעשיו פורצי הגבולות. לפיכך, יוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה הולם שיהיה בו כדי להרתיע את הנאשם מלעבור עבירה דומה בעתיד.

קנס - בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, בקביעת גובה הקנס שנפסק להלן, לקח בית המשפט בחשבון, את מסוגלותו הכלכלית של הנאשם, בהינתן תפקידו כמנהל במפעל בו הוא עובד (ראו התסקיר).

פיצוי - בהתאם להוראות סעיף 77 (ב) לחוק העונשין, קביעת גובה הפיצוי תהא "**לפי ערך הנזק או הסבל**". תכלית הסעיף, כפי שהיא משתקפת בדברי בית המשפט העליון, בעניין ע"פ 1076/15 **אבנר טווק נ' מדינת ישראל**, ובדברי ההסבר להצעת החוק, היא "**לסייע לניזוקים ממעשה העבירה, ולאפשר להם לקבל פיצויים ולו ראשוניים מבלי להידרש לפרוצדורה אזרחית הרגילה... וכך נאמר בדברי ההסבר לחוק... 'בהרבה מקרים הנפגעים הם אנשים דלי אמצעים שאין להם היכולת לשכור שרותי עורך דין ולנהל משפטים אזרחיים לתקופה ממושכת... בהרבה מקרים, יימנע הצורך בתביעה אזרחית חדשה וממושכת. בדרך זו ייעשה צדק מהיר עם קורבנות העבירה הפלילית ויוקל אף העומס על בתי המשפט'...** במוקד הסעיף עומד איפוא הניזוק, ותכליתו הרצון לשפוטו במהירות וביעילות" שם, פסקה יב לפסק דינו של כב' השופט א. רובינשטיין, וכן דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 28) התשמ"ח-1988, ה"ח 133).

בעניין **טוויק נפסק**, כי תקרת הפיצוי שמוסמך בית המשפט לפסוק היא - 258 אלף ₪ לאירוע. עם זאת, וכפי שנפסק בדעת רוב, בעניין **טוויק**, אין בית המשפט הפלילי פוסק פיצוי כפי שפוסק בית המשפט אזרחי, הן בתביעה נזיקית, וזאת מטעמים של צדק דיוני. "דרך המלך" להטבת מלוא נזקיו של הנפגע, היא בהגשת תביעה אזרחית. אך יחד עם זאת, מוסמך בית המשפט, לפסוק פיצוי בהליך פלילי, על דרך האומדנא.

במקרה דנן, העיד המתלונן על נזק שעיקרו כאב וסבל (עמ' 2 בהכרעת הדין; עמ' 28 לפרוטוקול, ראיות לעונש). באופן מסורתי, פסיקת פיצויים בגין עוגמת נפש או כאב וסבל, מבוססת על הערכה (ע"א 243/83 **עיריית ירושלים נ ג דון**, פ"ד לט (1) 113, 140-141 (1985)).

לפיכך, בהינתן האמור בתיעוד הרפואי (ת10א') ודברי המתלונן, ובהינתן הסיטואציה הנתונה אותה חווה המתלונן, נפסק הפיצוי שלהלן, על דרך האומדנא בהתאם לנתונים שבפני בית המשפט.

הפיצויים אשר יתווספו ליתר רכיבי הענישה, ישקפו תמהיל ענישתי מאוזן וראוי, מוחשי ומציב גבולות, שיהיה בו כדי להבהיר לנאשם את המחירים, תרתי משמע, שעליו לשלם, כתוצאה ממעשיו האלימים פורעי החוק.

צו מבחן - כמו כן, נמצא לקבל את המלצת שירות המבחן, ולהעמיד את הנאשם במבחן, לתקופה של שנה, במסגרתה ישולב בטיפול מניעתי, שתכליתו שליטה בכעסים, ודרכי ההתמודדות עם מצבים דומים, על מנת להקנות לנאשם כלים, בהתמודדות עם מצבי סיכון עתידיים, דומים, ולמזער, אגב כך, את הסיכון לציבור, מפני הישנותה של עבירת אלימות מצידו.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך תקופה זו, עבירת אלימות מסוג פשע.
- ב. קנס בסך של - 2,500 ₪, או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים ורצופים, הראשון תוך 30 יום מהיום ובכל 30 יום לאחר מכן, עד לסילוק סופי ומוחלט של הקנס. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מיידי, ויפעיל את צו המאסר שלצידו.
- ג. פיצוי למתלונן בסך - 10,000 ₪. הפיצוי ישולם למתלונן שפרטיו בכתב האישום, באמצעות הפקדתו בקופת בית המשפט, בתוך 30 יום מהיום. פיגור יעמיד את מלוא הפיצוי לפירעון מיידי, והוא ייגבה כדרך שגובים קנס.
- ד. צו מבחן לתקופה בת שנה, במהלכה ישלב שירות המבחן את הנאשם בהליך טיפולי בשירות המבחן, בהתוויה טיפולית כמפורט בתסקיר.
- ה. מובהר לנאשם, כי באם הוא יפר את צו המבחן ולא ישתף פעולה עם שירות המבחן, הוא יופקע, ובית המשפט יהיה רשאי להטיל עליו עונש כחוק.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ז' תשרי תש"פ, 06 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.